Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul central), Judecător Mîțu Gheorghe
Dosarul nr. 2ai-121/25 (2-18175283-02-2ai-18042025)

**D E C I Z I E**

26 martie 2026 municipiul Chișinău

*Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru*

În componența:
Președintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

examinând, în procedură scrisă, cererile de apel depuse de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și de Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, adoptată la cererea de chemare în judecată înaintată de către lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela către Botezatu Alla cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

**C O N S T A T Ă:**

**Circumstanțele cauzei:**

La 12 aprilie 2022, lichidatorul SRL Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela a înaintat cerere de chemare în judecată către Botezatu Alla, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil prin încasarea din contul pârâtei a sumei creanțelor conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 3 127 380,49 lei.

În motivarea cererii, reclamantul a indicat că prin încheierea instanței de insolvabilitate a fost admisă spre examinare cererea introductivă înaintată de creditorul Biroul Vamal Nord privind intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Tehprotect Grup", în legătură cu imposibilitatea debitorului de a achita creanțele față de bugetul public național, fiind dispusă totodată numirea în calitate de administrator provizoriu a administratorului autorizat Ciobanu Daniela, suspendarea executării silite asupra bunurilor debitorului, aplicarea sechestrului asupra tuturor bunurilor și corespondenței comerciale ale acestuia, precum și instituirea interdicției de înstrăinare a bunurilor fără acordul administratorului provizoriu.

Reclamantul a menționat că, la data de 8 aprilie 2019, în baza raportului administratorului provizoriu, instanța de insolvabilitate a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului față de SRL „Tehprotect Grup” și numirea în calitate de lichidator a aceluiași administrator autorizat Ciobanu Daniela, iar potrivit tabelului definitiv consolidat al creanțelor din 4 iulie 2019, cuantumul creanțelor validate și incluse în tabelul definitiv consolidat în cadrul procesului de faliment simplificat constituie 3 127 380,49 lei, sumă care, conform art. 143 alin. (8) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012, are efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, atât pentru debitor, cât și pentru administrator/lichidator și pentru toți creditorii.

În continuare, reclamantul a arătat că, în cadrul procesului de insolvabilitate, au fost identificate temeiuri pentru atragerea la răspundere subsidiară în baza art. 247 și art. 248 alin. (1) lit. e) și h) din Legea insolvabilității, precum și art. 1398 alin. (1) Cod civil, întrucât starea de insolvabilitate ar fi fost cauzată de acțiunile organelor de conducere ale debitorului, în special ale administratorului statutar și asociatului unic Botezatu Alla, care, potrivit datelor Agenției Servicii Publice, deține funcția de administrator al societății din momentul fondării acesteia la 17 decembrie 2010, societate constituită în urma dezmembrării SRL „ȘPAC & EȘANU”.

Reclamantul a susținut că prejudiciul cauzat creditorilor rezultă din faptul că pasivul debitorului, confirmat prin tabelul definitiv al creanțelor validate, constituie 3 127 380,49 lei, creanțe care nu au putut fi executate din lipsa masei debitoare, iar în cadrul procedurii de insolvabilitate s-a constatat că societatea nu deține bunuri mobile, imobile sau mijloace bănești suficiente, fapt confirmat prin răspunsurile autorităților competente, inclusiv Agenția Servicii Publice, Serviciul Fiscal de Stat, organele cadastrale și instituțiile financiare, precum și prin lipsa rapoartelor financiare prezentate de societate la organele statistice.

Totodată, reclamantul a invocat că administratorul societății nu a prezentat lichidatorului documentele contabile, registrele și actele primare, nu a asigurat păstrarea documentelor și nu a transmis bunurile societății, iar notificările expediate la adresa juridică și la domiciliul administratorului au fost restituite cu mențiunea „nereclamat”, ceea ce a făcut imposibilă identificarea creanțelor și recuperarea eventualelor datorii de la debitori, contribuind astfel la imposibilitatea stingerii creanțelor creditorilor.

S-a mai indicat că pe teritoriul Terminalului Vamal Petricani au fost identificate utilaje aparținând debitorului, respectiv 49 de mașini de cusut pentru fabricarea încălțămintei, ridicate abia la 30 martie 2022, după o perioadă îndelungată de depozitare, fapt care a dus la deprecierea valorii acestora și la diminuarea masei debitoare.

Reclamantul a mai arătat că administratorul nu a depus în termenul legal cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate, deși societatea se afla în incapacitate de plată față de creditorii Biroul Vamal Nord, Biroul Vamal Centru și

Serviciul Fiscal de Stat, cu o datorie totală de 3 127 380,49 lei, iar neîndeplinirea acestei obligații constituie faptă ilicită în sensul art. 14 și art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

De asemenea, s-a invocat că ținerea unei contabilități contrare legii și dispariția documentelor contabile au condus la majorarea datoriilor fiscale, inclusiv prin calcularea penalităților, care, potrivit datelor prezentate, au constituit 1 011 463,50 lei calculate de Biroul Vamal Centru și 373. 944,73 lei calculate de Biroul Vamal Nord.

În concluzie, reclamantul a susținut că prin acțiunile și inacțiunile administratorului Botezatu Alla au fost prejudiciați creditorii în sumă totală de 3 127 380,49 lei și că sunt întrunite cumulativ condițiile răspunderii patrimoniale subsidiare, solicitând instanței atragerea la răspundere subsidiară a administratorului și încasarea de la acesta, în contul masei debitoare a SRL „Tehprotect Grup", a întregului pasiv confirmat prin tabelul definitiv al creanțelor, în cuantum de 3 127 380,49 lei.

În materie de drept, reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată în baza prevederilor art. 10, 14, 15, 27, 83, 107, 108, 143, 247 și 248 din Legea insolvabilității, precum și în temeiul art. 1398 alin. (1) din Codul civil și 174 din Codul de procedură civilă, invocând temeiurile legale privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

**Soluția instanței de fond:**

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup" către Botezatu Alla cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

**Calea de atac exercitată:**

Exprimându-și dezacordul față de soluția primei instanțe, la 28 martie 2025, lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, solicitând casarea hotărârii contestate, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, apelantul lichidatorul SRL „Tehprotect-Grup", în procesul simplificat de faliment, Ciobanu Daniela, a indicat că nu este de acord cu hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului SRL „Tehprotect Grup", Botezatu Alla, solicitând casarea integrală a hotărârii și emiterea unei soluții noi prin care să fie admisă cererea de trecere în obligația acesteia a creanțelor neachitate în sumă totală de 3 127 380,49 lei, sumă stabilită prin tabelul definitiv al creanțelor creditorilor din 4 iulie 2019, care constituie prejudiciul cauzat creditorilor debitorului insolvabil.

Apelantul a menționat prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 27 iulie 2018 a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de creditorul Biroul Vamal Nord privind intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Tehprotect Grup", fiind numită în calitate de administrator provizoriu Ciobanu Daniela, aplicându-se măsuri de asigurare, inclusiv sechestru pe bunurile debitorului și interdicția de înstrăinare fără acordul administratorului provizoriu, iar ulterior, prin încheierea din 8 aprilie 2019, instanța de insolvabilitate a dispus trecerea în procedura falimentului simplificat și desemnarea aceleiași persoane în calitate de lichidator, cu atribuțiile prevăzute de Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012.

Totodată, apelanta a invocat că, potrivit datelor din Registrul de stat al persoanelor juridice, în calitate de administrator și asociat unic al debitorului figurează Botezatu Alla, care, conform art. 247 alin. (1) și art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, poate fi subiect al răspunderii subsidiare, iar în cadrul procedurii de inventariere au fost identificate bunuri plasate în antrepozit vamal, valorificate ulterior, însă acestea nu au acoperit creanțele, rămânând neachitată suma totală de 3 127 380,49 lei.

În continuare, apelantul a arătat că incapacitatea de plată a debitorului s-a produs în perioada în care societatea era administrată de Botezatu Alla, care nu a depus în termenul prevăzut de art. 14 alin. (4) din Legea insolvabilității cererea introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate, deși avea această obligație, iar potrivit art. 72 alin. (7) din Legea nr. 135 din 14.06.2007 privind societățile cu răspundere limitată, administratorul era obligat să depună cererea cel târziu în termen de o lună de la apariția indiciilor de insolvabilitate, inacțiunea acesteia încadrându-se în temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

Totodată, a indicat că sunt întrunite și prevederile art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, deoarece administratorul statutar nu a transmis administratorului provizoriu documentele contabile și documentele de constituire ale societății, deși prin notificarea nr. 02-03/365-10 din 20 august 2018 i s-a solicitat, în termen de 3 zile, predarea actelor societății, a registrelor, ștampilei și a documentelor contabile, cerință ignorată integral, fapt ce constituie, potrivit art. 27 alin. (4) din Legea insolvabilității, temei pentru atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere.

Susține că, potrivit informațiilor reconstituite de lichidator, SRL „Tehprotect Grup" a desfășurat activitate în perioada 17 decembrie 2010-23 aprilie 2013, ultima operațiune fiind un import de utilaj plasat în regim de antrepozit vamal, iar din 23 mai 2013 a survenit incapacitatea de plată față de Birourile Vamale Centru și Nord, datoriile majorându-se cu 1 415 675,88 lei sub formă de penalități, în timp ce administratorul nu a întreprins măsuri pentru valorificarea bunurilor aflate la Terminalul Vamal Petricani și ZAL Otaci Business, bunuri care s-au depreciat pe parcursul a aproximativ 13 ani, ceea ce a dus la majorarea masei pasive și la imposibilitatea achitării creanțelor creditorilor.

În opinia părții apelante, instanța de fond a interpretat eronat probele și normele legale, nu a examinat complet circumstanțele cauzei, nu a aplicat corect prevederile art. 27, 66, 247 și 248 din Legea insolvabilității și nu a constatat existența tuturor elementelor răspunderii delictuale, motiv pentru care hotărârea din 20 martie 2025 o consideră neîntemeiată și pasibilă de casare.

În final, apelantul a solicitat casarea integrala a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025 cu emiterea unei decizii noi, prin care sa fie admisa integral cererea lichidatorului SRL „Tehprotect Grup" în procesul simplificat de faliment, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

În materie de drept, lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și-a întemeiat cererea de apel în baza prevederilor art. 27, 66, 247, 248 ale Legii insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012.

Ulterior, la 2 aprilie 2025 și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord a depus cerere de apel împotriva hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, apelantul Biroul Vamal Nord, a indicat că nu este de acord cu hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, prin care a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup" privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului Botezatu Alla, consideră că instanța de fond a pronunțat o hotărâre ilegală și neîntemeiată, cu aplicarea eronată a normelor de drept material și cu concluzii care contravin circumstanțelor reale ale cauzei.

În susținerea apelului a menționat că, prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 27 iulie 2018 a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de creditorul Biroul Vamal Nord privind intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „Tehprotect Grup", fiind numită în calitate de administrator provizoriu administratorul autorizat Ciobanu Daniela, aplicându-se totodată sechestru asupra bunurilor debitorului, suspendarea executării silite și interdicția de înstrăinare fără acordul administratorului. Ulterior, prin încheierea din 8 aprilie 2019, s-a dispus trecerea debitorului în procedura falimentului simplificat, fiind desemnat lichidator același administrator autorizat.

Apelantul a invocat că, potrivit datelor din registrul de stat al persoanelor juridice, administrator și fondator unic al SRL „Tehprotect Grup" este Botezatu Alla, care, în sensul art. 247 alin. (1) și art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, este subiect al răspunderii subsidiare, întrucât avea obligația legală de a gestiona societatea și de a depune cerere introductivă la apariția stării de insolvabilitate.

Menționează că, potrivit tabelului definitiv al creanțelor din 4 iulie 2019, suma totală a creanțelor validate în procesul simplificat de faliment constituie 3 127 380,49

lei, sumă care reprezintă prejudiciul cauzat creditorilor și care urmează a fi recuperată din patrimoniul persoanei responsabile.

Susține că, incapacitatea de plată a societății s-a produs în perioada în care aceasta era administrată de Botezatu Alla, care nu a depus cererea introductivă în termenul prevăzut de art. 14 alin. (4) din Legea insolvabilității și de art. 72 alin. (7) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135/2007, deși era obligată să o facă imediat ce au apărut indicii de insolvabilitate, fapt ce constituie temei de atragere la răspundere subsidiară conform art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

Totodată, apelantul a invocat că sunt întrunite și condițiile prevăzute la art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, deoarece administratorul nu a transmis administratorului provizoriu și lichidatorului documentele contabile, documentele de constituire, ștampila și registrele societății, deși acestea au fost solicitate prin notificarea nr. 02-03/365-10 din 20 august 2018 emisă în executarea încheierii instanței din 27 iulie 2018, iar neprezentarea documentelor constituie, potrivit art. 27 alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, temei pentru atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere.

S-a mai indicat că, potrivit informațiilor reconstituite de lichidator, SRL „Tehprotect Grup” a desfășurat activitate în perioada 17 decembrie 2010 – 23 aprilie 2013, când au fost înregistrate ultimele operațiuni de import de utilaj plasat în regim vamal de antrepozit, iar ulterior nu au fost întreprinse măsuri pentru achitarea obligațiilor față de bugetul de stat, astfel că la 23 mai 2013 a survenit incapacitatea de plată față de Birourile Vamale Centru și Nord, iar până la intentarea procesului de insolvabilitate creanțele creditorilor s-au majorat cu 1 415 675,88 lei, reprezentând penalități calculate pentru întârziere.

Apelantul a mai susținut că prima instanță nu a apreciat corect probele administrate, nu a stabilit circumstanțele relevante privind gestionarea defectuoasă a patrimoniului debitorului și nu a calificat juridic corect acțiunea lichidatorului, ignorând prevederile art. 5, 8, 247 și 248 din Legea insolvabilității, precum și dispozițiile Codului civil și ale Legii privind societățile cu răspundere limitată referitoare la obligațiile administratorului.

În consecință, apelantul a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, și emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea lichidatorului SRL „Tehprotect Grup” privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului și fondatorului unic Botezatu Alla pentru suma totală a creanțelor validate în cuantum de 3 127 380,49 lei.

**Poziția intimaților pe marginea apelului:**

Respectând principiul contradictorialității, instanța de apel a acordat participanților la proces posibilitatea efectivă de a-și exprima punctul de vedere

înainte de pronunțarea soluției. Cu toate acestea, intimații nu a depus nicio referință și nu și-au exprimat poziția în niciun fel.

**Verificarea condițiilor de exercitare a apelului:**

Conform art. 357 din Codul de procedură civilă, *hotărârile susceptibile de apel pot fi atacate, până a rămâne definitive, în instanță de apel care, în baza materialelor din dosar și a celor prezentate suplimentar, verifică corectitudinea constatării circumstanțelor de fapt ale cauzei, a aplicării și interpretării normelor de drept material, precum și respectarea normelor de drept procedural, la judecarea cauzei în primă instanță*.

În conformitate cu art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *(1) termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, **dacă legea nu prevede altfel***.

Potrivit art. 8 alin. (1) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *(1) hotărârile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu apel în termen de 15 zile de la data pronunțării dispozitivului, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege. Termenul de apel, precum și apelul declarat nu suspendă executarea hotărârilor instanței de insolvabilitate*.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) a fost pronunțat public la 20 martie 2025, iar cererea de apel a lichidatorului SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela a fost depusă la 28 martie 2025 și cererea de apel înaintată de Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord a fost depusă la 2 aprilie 2025. Astfel, Completul judiciar constată că cererile de apel au fost depuse în termenul legal.

În condițiile descrise mai sus, Completul specializat concluzionează că sunt întrunite condițiile legale pentru exercitarea cererilor de apel declarate de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord, motiv pentru care prin încheierea Curții de Apel Centru din 12 februarie 2026, s-a dispus intentarea procedurii de apel și fixarea apelurilor spre examinare în fond.

**Aprecierea instanței de apel:**

*Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, în raport cu argumentele invocate în cererea de apel și cu cadrul legal aplicabil raportului juridic litigios, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că cererile de apel declarate de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, cu menținerea hotărârii instanței de fond, din considerentele ce urmează.*

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi*.

Potrivit art. 8 alin. (6) și (7) din Legea insolvabilității, *cererile de apel se examinează în procedură scrisă, în termen de până la 60 de zile de la data intentării procedurii de apel, în condițiile examinării cauzei în primă instanță. Instanța de apel poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar. Cererile de apel și de recurs se examinează în modul prevăzut de Codul de procedură civilă, cu excepțiile stabilite în prezenta lege. Deciziile instanței de apel nu se supun recursului, fiind definitive și irevocabile de la data pronunțării*.

Conform art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, *instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe*.

În acord cu prevederile art. 373 din Codul de procedură civilă, *(1) instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. (2) În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. (3) În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. (5) Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. (6) Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepția cazurilor cînd consimte și cînd hotărîrea este atacată și de alți participanți la proces*.

În conformitate cu prevederile art.118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale*, iar conform art. 130 din același cod, *instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei*.

Totodată, potrivit art.122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante*.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, l*a deliberarea hotărîrii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii*".

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară (*HirroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; G*eorgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație și o analiză clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești și un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de apel menționează că art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent și unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare și dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În opinia Completului judiciar, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre bazată pe materialul probator administrat și legislația în vigoare, asigurându-se că toate aspectele relevante au fost analizate cu rigurozitate.

Cercetând starea de fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, Completul de judecată constată că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 8 aprilie 2019 a fost admisă cererea introductivă depusă de Biroul Vamal Nord și cererea de alăturare înaintată de Biroul Vamal Centru privind intentarea procesului de insolvabilitate în privința debitorului SRL „Tehprotect Grup". Prin aceeași hotărâre, s-a constatat starea de insolvabilitate a debitorului SRL „Tehprotect Grup" și s-a intentat procesul de insolvabilitate în privința acestuia, cu dispunerea inițierii procedurii simplificate a falimentului.

La 12 aprilie 2022, lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela a înaintat cerere de chemare în judecată către Botezatu Alla cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil

prin încasarea din contul pârâtei a sumei creanțelor conform tabelului definitiv al creanțelor în mărime de 3 127 380,49 lei.

Conform art. 247 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, *(1) în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, administratorii întreprinderilor de stat/municipale, membrii organelor executive, membrii organului de supraveghere (consiliului), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii. (2) Prevederile alin. (1) se aplică persoanelor care dețineau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului*.

Din înscrisurile anexate la materialele cauzei rezultă că pârâta Botezatu Alla deținea funcția de administrator al SRL „Tehprotect Grup", la data intentării procesului de insolvabilitate.

Prin urmare, în raport cu prevederile art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, se constată că Botezatu Alla avea statutul de membru al organelor de conducere ale debitorului insolvabil, derivat din calitatea sa de administrator al SRL „Tehprotect Grup".

Conform art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, *la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor* ***sau a oricărui creditor care are interes legitim****, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e)* ***ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire****; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori;* ***h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14;*** *i) comiterea cu intenție a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului.*

Completul judiciar notează că norma prevăzută la art. 248 din Legea insolvabilității are caracter sancționatoriu și reparativ, fiind destinată protejării masei debitoare și a creditorilor împotriva unei conduceri iresponsabile sau dolosive. Esențial în aplicarea acestui articol sunt următoarele elemente: (*i*) *calitatea persoanei* – răspunderea vizează membrii organelor de conducere și de supraveghere

(administrator, director, contabil etc.); (*ii*) *conduita imputabilă* – legea enumeră limitativ nouă tipuri de comportamente considerate cauzatoare ale stării de insolvabilitate (folosirea în interes personal a bunurilor debitorului, ținerea unei contabilități fictive sau disimularea activelor, neînregistrarea ori întârzierea nejustificată a cererii de intentare a procedurii etc.); (*iii*) *legătura de cauzalitate* – dovada faptului că acțiunea sau omisiunea a cauzat ori a agravat insolvabilitatea; nu este suficientă simpla neglijență sau o gestiune defectuoasă; (*iv*) *efectul* – instanța poate dispune suportarea parțială sau totală a datoriilor debitorului de către persoanele culpabile.

Completul de judecată subliniază că această formă de răspundere nu operează automat și nu se aplică pentru orice datorie neplătită, ci numai în măsura în care sunt întrunite cumulativ condițiile legale referitoare la: (*i*) calitatea persoanei vizate; (*ii*) existența uneia dintre faptele expres prevăzute la literele a) - i) ale art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității; (*iii*) legătura de cauzalitate între conduita imputabilă și starea de insolvabilitate a debitorului. Răspunderea subsidiară are natura unei forme specifice de răspundere juridică, fundamentată pe principiile răspunderii civile delictuale, iar atragerea persoanei culpabile la măsuri coercitive prin intermediul instanței de judecată presupune dovedirea prin probe pertinente, concludente și suficiente a tuturor elementelor esențiale ale acesteia: fapta ilicită, vinovăția și legătura cauzală dintre faptă și consecințele prejudiciabile produse.

În prezenta cauză, apelanții lichidatorul SRL „Tehprotect Grup”, Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord au invocat, ca temei al atragerii la răspundere subsidiară, dispozițiile art. 248 alin. (1) lit. e) și h) din Legea insolvabilității.

Analizând probatoriul prezentat, raportat la prevederile legale citate *supra*, Completul judiciar consideră că prima instanță a concluzionat corect și justificat asupra netemeiniciei cererii de atragere la răspundere subsidiară înaintate de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup”, Ciobanu Daniela, întrucât, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, se impune identificarea și stabilirea vinovăției acesteia, manifestată prin cauzarea stării de insolvabilitate.

Prevederile art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității prevăd expres temeiurile angajării acestei forme de răspundere, iar în prezenta cauză nu a fost identificată nicio situație care să se încadreze în ipotezele legale menționate, nefiind administrate probe concludente în acest sens.

Cu referire la temeiurile de atragere la răspundere subsidiară prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, invocate de apelanți, referitoare la ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, contribuirea la dispariția documentelor contabile ori de constituire, precum și neprezentarea documentelor activității economice și a documentelor de evidență contabilă, Completul de judecată menționează că organele de conducere sunt ținute să administreze cu prudență și

loialitate patrimoniul societății. Ținerea unei contabilități contrar legii trebuie înțeleasă ca nerespectarea normelor contabile obligatorii, lipsa evidenței corecte a veniturilor și cheltuielilor, omisiunea de a reflecta tranzacții importante, iar contribuirea la dispariția documentelor contabile sau de constituire, ca distrugerea, ascunderea sau neprezentarea registrelor, facturilor, contractelor și a altor documente juridice și contabile esențiale.

Toate aceste împrejurări fac imposibilă determinarea exactă a activelor și pasivelor debitorului, ceea ce periclitează drepturile creditorilor și împiedică lichidatorul să administreze în mod corect și eficient procedura de insolvabilitate. Acest temei de răspundere se probează, în principal, prin expertize contabile, rapoarte de control fiscal, rapoarte ale lichidatorului, precum și prin lipsa documentelor contabile, completate de înscrisuri bancare și declarații ale persoanelor implicate. Esențial este ca din ansamblul probelor administrate să rezulte că fapta organelor de conducere a împiedicat determinarea reală a situației patrimoniale a debitorului și că această conduită a contribuit în mod direct la prejudicierea creditorilor.

Conform art. 27 alin. (3) și (4) din Legea insolvabilității, *debitorul are obligația de a transmite administratorului provizoriu, în cel mult 3 zile lucrătoare de la cerere, informațiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea și la patrimoniul său, precum și documentele activității economice și documentele de evidență contabilă care vor fi reținute de administratorul provizoriu spre documentare. În cazul în care informațiile și documentele prevăzute la alin. (3 nu sînt prezentate de către membrii organelor de conducere ale debitorului, aceştia vor fi trași la răspundere patrimonială subsidiară și/sau penală, sau contravențională, în modul stabilit de lege, iar administratorul provizoriu desemnat va reconstitui, în măsura posibilităților, informațiile și/sau documentele, cheltuielile urmînd a fi încasate din contul persoanelor culpabile*.

De asemenea, instanța de apel reține că, potrivit art. 18 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15 decembrie 2017, *răspunderea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine conducătorului sau administratorului entității, respectiv persoanelor juridice care desfășoară activitate de întreprinzător, indiferent de forma juridică de organizare.*

Totodată, conform art. 18 alin. (3) lit. a), f) și h) din aceeași lege, *persoanele indicate la alin. (2) sînt obligate să asigure organizarea și ținerea contabilității în mod continuu din data înregistrării de stat a entității pînă la data lichidării acesteia; să asigure documentarea faptelor economice și reflectarea acestora în contabilitate; să asigure întocmirea, prezentarea și publicarea, după caz, a situațiilor financiare în conformitate cu prezenta lege, standardele de contabilitate și alte acte normative prevăzute la art. 8 alin. (1).*

Iar, potrivit art. 72 alin. (4) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14.06.2007, *administratorul asigură ținerea contabilității societății,*

*precum și a registrelor societății prevăzute de lege și de actul de constituire, și informează asociații cu privire la starea de lucruri și la gestiunea societății.*

La caz, potrivit art. 34 al Legii contabilității și raportării financiare nr. 287 din 15.12.2017, *entitățile și persoanele care încalcă prevederile prezentei legi poartă răspundere disciplinară, civilă, contravențională și/sau penală, conform legislației în vigoare.*

În acest context normativ, reieșind din prevederile legale sus-menționate, obligativitatea ținerii contabilității și raportării financiare în cadrul persoanelor juridice care desfășoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare îi revine administratorului societății comerciale.

Așadar, referitor la pretinsa răspundere subsidiară invocată în temeiul art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, Completul de judecată reține că, pentru aplicarea acestui temei legal, este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: persoana vizată, cu intenție sau cel puțin din neglijență gravă, să fi ținut contabilitatea contrar prevederilor legii (de exemplu, prin neînregistrarea veniturilor și cheltuielilor sau prin încălcarea normelor contabile); să fi contribuit la dispariția documentelor contabile ori de constituire, deși avea obligația legală de a le păstra și prezenta; această situație să fi condus la imposibilitatea stabilirii situației patrimoniale reale a debitorului ori la imposibilitatea valorificării patrimoniului, ceea ce are ca efect diminuarea masei active; să existe o legătură de cauzalitate directă între lipsa evidenței contabile și starea de insolvabilitate a debitorului.

Faptul că pârâta nu a transmis către lichidator actele de evidență contabilă a întreprinderii nu poate fi încadrat în componența delictuală prevăzută de art. 248, alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității și nici nu a generat starea de insolvabilitate a SRL „Tehprotect Grup”.

Neprezentarea actelor contabile și documentelor activității economice nu echivalează cu lipsa evidenței contabile la entitate.

În acest context, instanța de apel reține că acest temei de atragere la răspundere subsidiară are un caracter specific, în sensul că inacțiunile vizate nu determină apariția stării de insolvabilitate, întrucât această stare este deja constatată prin hotărârea instanței de insolvabilitate.

Totodată, instanța de apel subliniază că netransmiterea actelor și documentelor de evidență contabilă prevăzute de art. 27 alin. (3) din Legea insolvabilității atrage, eventual, răspunderea subsidiară doar pentru obligațiile apărute ulterior expirării termenului prevăzut de această normă, fără a avea relevanță asupra cuantumului creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate.

În acest context, se reține că, pentru angajarea răspunderii subsidiare în temeiul normelor menționate, era necesară stabilirea concretă a obligațiilor debitorului apărute după expirarea termenului legal, precum și demonstrarea existenței unei legături cauzale între netransmiterea de către persoanele responsabile ale debitorului a actelor

și documentelor de evidență contabilă și aceste obligații. Or, asemenea circumstanțe nu au fost probate de către lichidator.

În lipsa unor probe pertinente, Completul judiciar constată că apelanții nu au probat sub nici o formă existența faptei, adică a temeiului de atragere la răspundere subsidiară în privința pârâtei prevăzut de art. 248, alin. (1), lit. e) din Legea insolvabilității, toate afirmațiile cuprinse în cererea de chemare în judecată în acest sens având un caracter pur declarativ.

În consecință, raportând circumstanțele de fapt la cadrul normativ aplicabil, instanța de apel concluzionează că, în speță, nu sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii subsidiare a pârâtei în temeiul invocat, întrucât nu a fost demonstrată existența unei conduite ilicite în sensul ținerii unei contabilități fictive sau contrare legii ori al contribuției la dispariția documentelor contabile, și nici legătura de cauzalitate dintre pretinsele inacțiuni și starea de insolvabilitate a debitorului sau prejudiciul invocat.

Or, simpla neprezentare a documentelor contabile nu este suficientă, prin sine, pentru a atrage răspunderea subsidiară, în lipsa unor probe concludente care să confirme întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale. În aceste condiții, susținerile apelanților rămân la nivel declarativ și nu pot fi reținute ca fiind întemeiate, motiv pentru care acest temei de atragere la răspundere subsidiară urmează a fi respins ca nefondat.

Prin urmare, Completul judiciar constată că instanța de fond a aplicat corect prevederile art. 248 alin. (1) lit. e) din Legea insolvabilității, apreciind că pârâta nu a ținut contabilitatea contrar legii și nici nu a contribuit la dispariția documentelor astfel încât să fie afectată determinarea situației patrimoniale a debitorului. În lipsa probei faptei, a prejudiciului și a legăturii cauzale între acestea, condițiile răspunderii subsidiare nu sunt întrunite.

Cu referire la temeiul de atragere la răspundere subsidiară prevăzut de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, instanța de apel reține că apelanții au invocat faptul că administratorul SRL „Tehprotect Grup”, Botezatu Alla, nu ar fi depus cererea introductivă privind intentarea procesului de insolvabilitate în termenul imperativ prevăzut de art. 14 alin. (3) din aceeași lege, respectiv în termen de 30 de zile de la apariția stării de insolvabilitate.

Temeiul prevăzut de art. 248, alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității poate fi imputat doar administratorului societății cu răspundere limitată, pornind de la premisa că reieșind din prevederile art. 177, alin. (1) Cod civil persoana juridică își exercită, de la data constituirii, drepturile și își execută obligațiile prin administrator, art. 69, alin. (1) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007 care prevede că societatea trebuie să aibă unul sau mai mulți administratori, care administrează societatea și o reprezintă, precum și prevederile art. 72, alin. (7) din aceiași lege, din care rezultă că în cazul apariției indiciilor de insolvabilitate, *administratorul* este obligat să depună imediat, dar nu mai tîrziu decît la expirarea

unei luni, cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate dacă asociații nu vor acoperi pierderile.

Corespunzător, din cercul subiecților prevăzuți de art. 247, alin. (1) din Legea insolvabilității, faptul nedepunerii cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) și art. art. 72, alin. (7) din Legea privind societățile cu răspundere limitată, prevăzut ca temei de atragere la răspundere subsidiară în art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității, îi poate fi imputat doar administratorului unei societăți cu răspundere limitată, și nicidecum altor categorii de membri ai organelor de conducere a debitorului insolvabil sau altor persoane.

Potrivit art. 14 din Legea insolvabilității, (*1) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă dacă există unul din temeiurile prevăzute la art. 10. (2) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă și în cazul în care: a) executarea integrală a creanțelor scadente ale unui sau ale mai multor creditori poate cauza imposibilitatea satisfacerii integrale la scadență a creanțelor celorlalți creditori; b) în cadrul lichidării, care se efectuează conform altor legi, devine evident că debitorul nu poate satisface integral creanțele creditorilor. (3) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai tîrziu de expirarea a 30 de zile din data survenirii temeiurilor indicate în prezentul articol la alin. (2) și la art. 10 alin. (2). (4) Dacă debitorul nu depune cerere introductivă în cazurile și în termenul prevăzut în prezentul articol, persoana care, în conformitate cu legislația în vigoare, are dreptul de a reprezenta debitorul, asociații cu răspundere nelimitată și lichidatorii debitorului răspund subsidiar în fața creditorilor pentru obligațiile apărute după expirarea termenului prevăzut la alin. (3). Aceste persoane sunt trase la răspundere contravențională în conformitate cu legea.*

Completul judiciar relevă că inacțiunea prevăzută de art. 248, alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, adică nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14, spre deosebire de celelalte temeiuri, prevăzute în art. 248, alin. (1) din Legea insolvabilității, are specificul său și anume:

- inacțiunile prevăzute la acest articol nu duc la apariția stării de insolvabilitate, or, anume apariția acestei stări de insolvabilitate îl obligă pe administratorul societății comerciale să depună cerere introductivă;

- nedepunerea cererii introductive, duce la încasarea doar a obligațiilor, apărute după expirarea termenului prevăzut la art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, neavând relevanță suma creanțelor validate în cadrul procesului de insolvabilitate. Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urma a fi stabilită data survenirii stării de insolvabilitate, termenul limită de depunere a cererii introductive, obligațiile, apărute după expirarea acestui termen.

La caz, apelanții au invocat prevederile acestui articol fără a concretiza aceste date, care însă sunt de o importanță majoră în vederea stabilirii premiselor și condițiilor de atragere la răspundere subsidiară în temeiul art. 248, alin. (1), lit. h) din Legea insolvabilității.

La materialele cauzei nu au fost anexate probe concludente care să permită stabilirea cu certitudine a momentului concret al survenirii stării de insolvabilitate a SRL „Tehprotect Grup”. În aceste condiții, instanța de apel nu poate fundamenta soluția sa pe simple afirmații sau presupuneri formulate de apelanți, neînsoțite de suport probator obiectiv, ci doar pe fapte certe, constatate în mod legal în cursul examinării cauzei și confirmate prin mijloace de probă admisibile, pertinente și concludente, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Or, în lipsa unor elemente probatorii clare privind data exactă a apariției incapacității de plată, nu poate fi angajată răspunderea subsidiară în temeiul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, întrucât determinarea momentului de început al stării de insolvabilitate constituie o condiție esențială pentru a aprecia dacă termenul legal de depunere a cererii introductive a fost sau nu respectat.

Survenirea temeiului general de intentarea a procesului de insolvabilitate poate fi determinat doar în coraport cu starea financiară generală a societății comerciale, existența sau lipsa bunurilor mobile și imobile, a rulajelor financiare pe conturile bancare deținute, precum și alte date care descriu tabloul patrimonial al debitorului la o anumită dată calendaristică și nu prin raportare la data scadența obligațiilor în baza unor contracte de credit private în mod izolat la care reclamantul a făcut referire în cererea de chemare în judecată.

La fel, nu s-a probat sub nici o formă legătura cauzală dintre suma pretinsă de reclamant a fi încasată în mărime de 3 127 380,49 lei și inacțiunea administratorului SRL „Tehprotect Grup” de nedepunere a cererii introductive în termenul prevăzut de art. 14, alin. (3) din Legea insolvabilității, ținând cont de specificul acestui temei de atragere la răspundere subsidiară la care s-a făcut referire mai sus.

Corespunzător, pentru atragerea la răspundere subsidiară prin prisma acestui articol, urmau a fi stabilite obligațiile debitorului apărute după expirarea acestui termen și legătura cauzală între nedepunerea în termen a cererii introductive de către debitor, ceea ce nu s-a făcut de către reclamant.

Așadar, în lipsa unui temei cert care să permită stabilirea momentului apariției stării de insolvabilitate, precum și în absența probelor care să demonstreze conduita culpabilă a administratorului și legătura cauzală directă dintre omisiunea acestuia și prejudiciul reclamat, Completul de judecată conchide că instanța de fond a constatat în mod corect că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității.

Prin urmare, instanță de apel conchide că instanța de fond a apreciat corect situația de fapt și a făcut o aplicare justă a prevederilor legale, stabilind în mod întemeiat că în speță nu sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii subsidiare a pârâților în temeiul art. 248 alin. (1) lit. e), h) și i) din Legea insolvabilității nr. 149/2012.

Analizând hotărârea primei instanțe prin prisma obligației constituționale și legale a instanțelor judecătorești de a-și motiva soluțiile, inclusiv prin examinarea și aprecierea argumentelor principale invocate de reclamant în susținerea acțiunii, Completul de judecată constată că judecătorul fondului a expus în mod clar și suficient raționamentele pe care și-a întemeiat soluția. Hotărârea atacată reflectă analiza circumstanțelor de fapt relevante, coroborate cu înscrisurile administrate în cauză, iar interpretarea normelor de drept material a fost realizată corect și în conformitate cu principiile aplicabile. În consecință, soluția de respingere a pretențiilor lichidatorului SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord apare ca fiind legală și întemeiată.

Sintetizând cele reținute anterior și având în vedere că hotărârea instanței de fond a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor legale, pe baza unei analize corecte a probelor administrate și a normelor aplicabile cauzei, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru conchide că soluția primei instanțe este legală, temeinică și bine fundamentată. În consecință, cererile de apel declarate de apelanții lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord urmează a fi respinse ca neîntemeiate, iar hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025 se menține fără modificări, în întregime.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, *cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.*

Potrivit art. 98 alin. (2) din Codul de procedură civilă, *în caz de respingere a acţiunii, cheltuielile de judecare a cauzei suportate de instanţă, precum şi taxa de stat, se încasează la buget de la reclamant dacă acesta nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată. În acest caz, taxa de timbru se încasează în contul instanţei judecătoreşti de la reclamant, dacă reclamantul nu este scutit de plata acesteia.*

Din prevederile pct. 1.1.14 din Anexa nr. 2 la Legea taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023 rezultă că se scutesc de taxa de stat în instanțele de judecată reclamanții în acțiunile privind tragerea la răspundere subsidiară depuse în cadrul proceselor de insolvabilitate.

Prin prisma acestor prevederi legale, instanța de judecată ajunge la concluzia că apelanții, lichidatorul SRL „Tehprotect Grup", Ciobanu Daniela și Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord sunt scutiți de la plata taxei de stat prin lege, prin urmare nu urmează a achita taxa de stat chiar dacă au pierdut procesul.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4), art. 8 alin. (6) - (7) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 și art. 385 lit. a), 389 - 390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru,

**D E C I D E :**

Se resping cererile de apel depuse de lichidatorul SRL „Tehprotect Grup”, Ciobanu Daniela și de Serviciul Vamal, Biroul Vamal Nord.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 20 martie 2025, adoptată la cererea de chemare în judecată înaintată de către lichidatorul SRL „Tehprotect Grup”, Ciobanu Daniela către Botezatu Alla cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrului organelor de conducere ale debitorului insolvabil.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii

Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae